

**KONČÍ
SA TO
NAMI**

**COLLEEN
HOOVEROVÁ**

OSTALI BY STE S MILOVANÝM ČLOVEKOM, AK VÁM UBLÍŽIL?

IKAR

**COLLEEN
HOOVEROVÁ**

**KONČÍ
SA TO
NAMI**

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

Colleen Hoover
IT ENDS WITH US

Copyright © 2016 by Colleen Hoover
Translation © 2018 by Andrea Vargovčíková
Cover design © Danielle Mazzella di Bosco
Cover illustration © Jon Shireman
Slovak edition © 2018, 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8539-2

*Otcovi, ktorý sa usiloval nebyť najhorší.
A mame, ktorá sa vždy postarala o to,
aby sme ho takého nezažili.*

Prvá část

Prvá kapitola

Sedela som obkročmo na rímse dvanásťposchodovej budovy, nohy sa mi hompálali vo vzduchu, a hľadela som na Boston. Rozmýšľala som o samovražde.

Nie o svojej. Život mám príliš rada na to, aby som s ním skoncovala.

Uvažovala som o iných ľuďoch; čo ich asi tak vedie ku konečnému rozhodnutiu? *Oľutujú ho niekedy?* Napríklad krátko po zoskoku alebo sekundu pred dopadom. Počas voľného pádu ich predsa musia prepadnúť aspoň nepatrné výčitky svedomia. Zem sa približuje závratnou rýchlosťou a vtedy si pomyslia: „*No doriti. Toto bol debilný nápad.*“

Asi nie.

Často rozmýšľam o smrti. Zvlášť dnes. Presne pred dvanástimi hodinami som predniesla najúchvatnejšiu smútočnú reč, akú kedy mestečko Plethora v Maine počulo. Fajn, možno nie úplne najúchvatnejšiu. Dala by sa považovať skôr za najkatastrofálnejšiu. Závisí to od uhla pohľadu – maminho alebo môjho. Po dnešku so mnou mama pravdepodobne rok neprehovorí.

Nechápte ma zle.

Môj prejav nebol taký precítený, aby sa zapísal do histórie ako ten Brooke Shieldsovej na pohrebe Michaela Jacksona. Ne-

pripomínal ani prejav sestry Steva Jobsa. Alebo brata Pata Tillmana. Svojím spôsobom však bol veľkolepý.

Spočiatku sa ma zmocňovala nervozita. Napokon, pochovávali výnimočného človeka, Andrewa Blooma. Bol to zbožňovaný starosta Plethory, môjho rodného mesta, majiteľ miestnej najúspešnejšej realitnej agentúry, manžel skvelej Jenny Bloomovej, najváženejšej asistentky učiteľa v celej Plethore. A otec Lily Bloomovej – zvláštneho dievčaťa s rozviatymi červenými vlasmi, ktoré sa kedysi zamilovalo do bezdomovca a uvrhlo celú rodinu do hanby.

Reč je o mne. Ja som Lily Bloomová a Andrew bol môj otec.

Hneď po príhovore som odletela do Bostonu a vybehla na strechu prvej budovy, na ktorú som narazila. Opakujem, nie s myšlienkou na samovraždu. Nemala som v úmysle skočiť zo strechy. Potrebovala som len čerstvý vzduch a ticho. Dočerta, práve to mi chýbalo v mojom byte na treťom poschodí bez prístupu na strechu a so spolubývajúcou, ktorá sa vyžíva v speve.

Nerátala som však so zimou. Dala sa vydržať, ale nebola ani príjemná. Aspoňže som videla hviezdy. Mŕtvi otcovia, otravné spolubývajúce, ba ani čudné smútočné prejavy človeka až tak nestrašia, ak je nočná obloha jasná a vesmír sa vás dotýka svojou monumentálnosťou.

Páči sa mi, aká som v porovnaní s ním maličká.

Dnešný večer sa mi páči.

Vlastne... výstižnejší by bol minulý čas.

Dnešný večer sa mi páčil.

Nanešťastie, potom sa rozleteli dvere a schodisko niekoho priam vyplulo na strechu. Dvere sa zabuchli a zazneli svižné kroky. Ani som sa neobťažovala obzrieť. Nech je to ktokoľvek, pravdepodobne si ani nevšimne, že sedím obkročmo na ríme naľavo od dverí. Zjavil sa tu ako blesk z jasného neba, jeho chyba, ak predpokladá, že je sám.

Nečujne som vzdychla, so zavretými očami si oprela hlavu o stenu so štukovou omietkou za sebou a preklínala nebesá, že ma vytrhli z mierumilovného rozjímania. Aspoň keby mi zoslali ženu, nie muža. Ak už mám strpieť spoločnosť, nech je to rovnaké pohlavie. Som silná, väčšinu situácií s prehľadom zvládam, uprostred noci sa mi však nechcelo deliť o strechu s cudzím mužom. Obávala som sa o bezpečnosť, hrozilo, že budem musieť opustiť strechu, a po tom som naozaj netúžila. Ako som už povedala... Nechcelo sa mi.

Napokon som neodolala a zablúdila pohľadom k siluete nakláňajúcej sa ponad rímsu. Koľké šťastie, muž. Hoci sa skláňal, bolo vidno, že je vysoký. Široké plecia ostro kontrastovali so zhrbenou postavou, hlavu mal v dlaniach. Sotva som rozpoznávala, ako sa mu pri hlbokých nádychoch dvíha chrbát.

Akoby sa mal každú chvíľu zrútiť. Rozmýšľala som, či sa mu prihovorím, alebo si odkašlem, aby si všimol moju spoločnosť, medzitým sa však otočil a kopol do kresla.

Zaškrípalo, až som sa mykla. Chlap nepostrehol, že nie je sám, preto sa neuspokojil iba s jedným zásahom. Do kresla kopal znova a znova. To sa však napriek hrubej sile nerozpadlo, iba sa od neho odsúvalo.

Zrejme bolo z polyetylénu.

Raz som videla, ako otec zacúval do záhradného stola z rovnakého materiálu a ten sa mu prakticky vysmial. Nárazník sa preliačil, ale na stole neostal ani škrabanec.

Muž sa zrejme dovtípil, že je na taký vysokokvalitný materiál prikrátky, a prestal kreslo mučiť. Stál nad ním s rukami zaťatými v päšť. Závidela som mu, ako majstrovsky si vybil agresivitu na terasovom nábytku. Očividne mal mizerný deň, presne ako ja, ale kým vo mne agresia len vrela a navonok sa prejavovala pasívne, on jej dával voľný priechod.

Ja som sa ventilovala v záhradke. Vždy keď na mňa zaútočil stres, vyšla som na dvor a vyplela každú burinu, ktorá sa mi dostala pod ruky. Po tom, čo som sa pred dvoma rokmi presťahovala do Bostonu, som záhradu nemala naporúdzi. Ani terasu. Ba ani burinu.

Možno by som mala investovať do polyetylénového kresla.

Ďalej som ho pozorovala. Ktovie, či odmrzne. Nehybne hľadel na stoličku. Ruky, už s uvoľnenými prstami, mal voľne spustené po bokoch. Až teraz som si všimla, že košeľa mu na ramenách nesedí. Inak mu padla ako uliata, ale tie bicepsy mal obrovské. Začal sa hrabať vo vreckách, čosi hľadal, vzápätí si zapálil joint. Zrejme na upokojenie.

Mala som dvadsaťtri rokov, poznala som vysokoškolský život a raz či dvakrát som rekreačne skúsila drogy. Neodsudzovala som ho za potrebu dať si ich v súkromí. Lenže o to išlo – nemal súkromie. Iba o tom nevedel.

Zhlboka si potiahol z jointa a pootočil sa k rímse. Vydýchol dym a vtom si ma všimol. Len čo sa nám stretli pohľady, zmera-vel. Netváril sa zaskočene ani pobavene. Delili nás asi tri metre, vo svetle hviezd mi však neušlo, ako ma prešiel pohľadom od hlavy po päty, no na tvári sa mu nezrkadlila ani jediná myšlienka. Aký tajuplný! Díval sa na mňa prižmúrenými očami a s pevne stisnutými perami, ako mužská verzia Mony Lisy.

„Ako sa voláš?“ spýtal sa.

Jeho hlas mi prenikal až do žalúdka. To nebolo dobré. Hlas by mal doznieť v ušiach. Niekedy – výnimočne – však hlas zarezuje v celom tele. Presne ako jeho. Hlboký, sebaistý a vláčny ako maslo.

Keď som neodpovedala, vložil si joint do úst a vdýchol.

„Lily,“ vyslovila som napokon. *Ako len neznášam svoj slabý hlas.* Sotva k nemu doľahol, nieto aby sa mu rozozvučal v ušiach.

Nadvihol bradu a pokynul mi hlavou. „Lily, prosím ťa, zideš odtiaľ?“

Až teraz som zaregistrovala jeho postoj. Stál vzpriamene, nehybne, akoby sa bál, že spadnem. *Nespadnem*. Rímsa bola široká najmenej tridsať centimetrov a ja som skôr sedela na streche. Ak by som stratila rovnováhu, poľahky by som sa zachytila, navyše, aj vietor bol na mojej strane.

Pozrela som si na nohy a potom znova naňho. „Nie, ďakujem. Toto miesto mi vyhovuje.“

Odvrátil sa, akoby sa mu na mňa zle pozeralo. „Prosím ťa, zíď dolu.“ Napriek slovu *prosím* to vyznelo ako príkaz. „Je tu sedem prázdnych kresiel.“

„Skôr šesť,“ opravila som ho, čím som mu pripomenula, že pred chvíľou sa pokúsil jedno zavraždiť. Nezdalo sa mu to vtipné. Neposlúchla som ho, preto ku mne podišiel.

„Ešte desať centimetrov, spadneš a zabiješ sa. Nadnes mám toho až-až.“ Znova ku mne vykročil, aby som zišla. „Znervózňuješ ma. A pripravuješ ma o pôžitok.“

Prevrátila som oči a prehodila si nohu cez rímsu. „Nebesá, odpusťte, že joint vyjde nazmar.“ Zoskočila som a utrela si ruky do džínsov. „Lepšie?“ opýtala som sa a vybrala sa k nemu.

Vydýchol, akoby doteraz, kým som sedela na rímse, zadržoval dych. Prešla som popri ňom a zamierila na opačnú stranu strechy s lepším výhľadom. Nanešťastie som si všimla, aký je roztomilý.

Že roztomilý! To je skôr urážka.

Tento chlap bol *nádherný*. Mal dokonalú manikúru a voňal po peniazoch. Zrejme bol odo mňa starší iba o pár rokov. Sledoval ma, okolo kútikov očí mu nabehli vrásky, namrzené stískal pery. Vyklonila som sa zo strechy a zahľadela sa na autá na ulici pod nami, nech nezbadá, aký dojem na mňa urobil. Už jeho účes signalizoval, že patrí k mužom, ktorí na ľudí okamžite zapôsobia,

nebudem mu predsa hladkať ego. Niežeby sa chvastal. Pri pohľade na jeho športovú košeľu značky Burberry som sa zamyslela, či si ma vôbec niekedy všimol chlap, ktorý si ju môže dovoliť.

Za chrbtom som začula kroky. Naklonil sa ponad zábradlie vedľa mňa. Kútikom oka som zazrela, ako si znova potiahol z jointa. Ponúkol ma, ale odmietla som. Už len to by mi chýbalo, aby som sa s ním ocitla pod vplyvom narkotík. Aj jeho hlas na mňa pôsobil ako droga. Chcela som ho znova počuť, preto som sa naňho obrátila s otázkou.

„Čo ti urobilo to kreslo, že si sa naň tak nahneval?“

Pozrel sa na mňa. Uprene sa zadíval. Stretli sa nám pohľady a on na mňa bez mrknutia civel, akoby som mala všetky svoje tajomstvá napísané na tvári. Také tmavé oči som ešte nevidela. Možno aj áno, ale ak si domyslíte to fluidum výraznej osobnosti, zdajú sa tmavšie. Neodpovedal, no mňa zvedavosť len tak neprejde. Ak ma prinútil zísť z pohodlnej rímsy, hádam ma zabaví odpoveďami na zvedavé otázky.

„Ide o ženu?“ vypytovala som sa. „Zlomila ti srdce?“

Zasmial sa. „Kiežby boli moje problémy také triviálne ako záležitosti srdca.“ Oprel sa o múr a otočil sa ku mne. „Na ktorom poschodí bývaš?“ Oblízal si prsty a zahasil joint, potom si ho vložil do vrečka. „Ešte som ťa tu nevidel.“

„To preto, lebo tu nebývam.“ Ukázala som smerom na svoj byt. „Vidíš tú budovu poisťovne?“

Prižmúrenými očami sa zahľadel označeným smerom. „Hej.“

„Bývam vo vedľajšej budove. Odtiaľto ju nevidno, je nízka. Má len tri poschodia.“

Znova sa ku mne otočil a oprel sa laktom o rímsu. „Čo potom robíš tu? Býva tu tvoj priateľ alebo známy?“

Dotklo sa ma to, podcenil ma. Znelo to ako amatérske balenie. Isto má na viac.

Premyslenejšiu stratégiu si však zrejme šetrí pre ženy, ktoré považuje za toho hodné.

„Máte peknú strechu,“ odvetila som.

Nechápavo zdvihol obočie.

„Potrebovala som čerstvý vzduch. Miesto na rozmýšľanie. Na Google Earth som si našla najbližší bytový komplex s peknou strešnou terasou.“

Usmial sa. „Aspoň si šetrná,“ zhodnotil. „To je dobrá vlastnosť.“

Aspoň?

Prikývla som, lebo som šetrná. A naozaj je to dobrá vlastnosť.

„Prečo si potrebovala čerstvý vzduch?“ vyzvedal.

Lebo dnes som pochovala otca, predniesla katastrofálnu smútočnú reč a mám pocit, že sa nedokážem nadýchnuť.

S povzdychom som sa k nemu otočila. „Nemohli by sme chvíľu mlčať?“

Asi sa mu uľavilo, že som požiadala o ticho. Nahol sa ponad rímsu, voľne spustil ruku a pozoroval ulicu. Ja som zas pozorovala jeho. Pravdepodobne to vycítil, ale zrejme mu to neprekážalo.

„Minulý mesiac odtiaľto spadol muž,“ ozval sa.

Nerešpektoval moje želanie, ale táto informácia ma zaujala.

„Nehoda?“

Mykol plecami. „To nik nevie. Stalo sa to večer. Jeho žena varila večeru a on jej povedal, že ide hore urobiť pár záberov západu slnka. Bol fotograf. Vraj sa naklonil ponad rímsu, aby odfotil obzor, a pošmykol sa.“

Ako môže niekto len tak spadnúť? Spomenula som si však, ako som iba pred pár minútami sedela obkročmo na rímse na opačnej strane.

„Keď mi sestra referovala, čo sa stalo, myslel som iba na to,

či sa mu ten záber podaril. Dúfal som, že s ním nespadol aj foťák. Škoda, však? Nielenže pre lásku k fotografovaniu prídeš o život, ale aj o tú poslednú snímku.“

Jeho myšlienka ma rozosmiala, hoci to bolo nevhodné. „Vždy hovoríš to, čo si myslíš?“

Mykol plecami. „Väčšine ľudí nie.“

Usmiala som sa. Polichotilo mi, že ma neradí k väčšine, hoci ma nepozná.

Oprel sa chrbtom o rímsu a prekrížil si ruky cez prsia. „Narodila si sa tu?“

Pokrútila som hlavou. „Nie. Pochádzam z Maine a sem som sa presťahovala po skončení výšky.“

Pokrčil nos. Pohľad na muža – v košeli Burberry a s účesom za dvesto dolárov –, ako strúha grimasy, bol vzrušujúci.

„Takže si sa ocitla v bostonskom očistci? To musí teda liezť na nervy.“

„Nerozumiem.“

Nadvihol kútik úst. „Turisti sa k tebe správajú ako k miestnej, miestni ako k turistke.“

Zasmiala som sa. „Fíha! Trefné.“

„Ja som tu dva mesiace. Ešte som nevstúpil ani do očistca, takže ty si na tom lepšie.“

„Čo ťa priviedlo do Bostonu?“

„Rezidentský program. A žije tu moja sestra.“ Poklopkal nohou. „Priamo pod nami. Vydala sa za bostonského technického génia a kúpili si celé horné poschodie.“

Pozrela som si pod nohy. „Celé horné poschodie?“

Prikývol. „Ten šťastlivec pracuje z domu. Dokonca si ani nemusí vyzliecť pyžamo a za rok zarobí sedemcifernú sumu.“

Fakt šťastlivec.

„Čo je to za rezidentský program? Si lekár?“

Prikývol. „Neurochirurg. Program sa mi skončí o necelý rok a potom to bude oficiálne.“

Štýlový, kultivovaný a bystrý. *A fajčí trávu*. Ak by to bola otázka na prijímačkách, pýtala by som sa, ktorá charakteristika sa nehodí do radu. „Lekári fajčia trávu?“

Uškrnul sa. „Ani nie. Ale ak by si ju príležitostne nedopriali, viacerí by skočili cez takúto rímsu, to si píš.“ Znova sa zadíval dopredu a podoprel si bradu. Zavrel oči, vychutnával si vietor v tvári. Už nepôsobil tak dominantne.

„Chceš poznať tajomstvo miestnych?“

„Samozrejme,“ otočil sa ku mne.

Ukázala som na východ. „Vidíš tú budovu? Tú so zelenou strechou?“

Prikývol.

„Za ňou na Melcher Street je budova a na nej dom. Ozajstný dom postavený na streche. Z ulice ho nevidno a budova je taká vysoká, že o ňom dokonca mnohí ani netušia.“

Začudoval sa. „Naozaj?“

Prikývla som. „Všimla som si ho na Google Earth, tak som si o ňom niečo zistila. Podľa všetkého dostal stavebné povolenie v roku 1982. Nie je to super? Bývať v dome na streche?“

„Mala by si celú strechu pre seba,“ usúdil.

To mi nenapadlo. Ak by som ho vlastnila, mala by som hore aj záhradu. Aj obchod.

„Kto v ňom býva?“ zaujímal sa.

„To nikto nevie. Je to jedna z najväčších záhad Bostonu.“

Zasmial sa a zvedavo sa na mňa pozrel. „Vieš aj o iných bostonských záhadách?“

„O tebe.“ Len čo som to vyslovila, tresla som sa do čela. Vyznelo to ako lacný trik na balenie chlapov. Iba som sa zasmiala.

S úsmevom sa predstavil: „Som Ryle. Ryle Kincaid.“

Vzdychla som. „Pekné meno.“

„Prečo si zosmutnela?“

„Lebo by som dala neviem čo za skvelé meno.“

„Čo máš proti Lily?“

Naklonila som hlavu a zdvihla obočie. „Moje priezvisko je... Bloomová.“ Čiže Kvetová.

Zmĺkol. Priam som cítila jeho skrytú ľútosť.

„Áno, je hrozné. Je to meno pre dvojročné dievčatko, nie pre dvadsaťtriročnú ženu.“

„Dvojročné dievčatko sa bude volať rovnako aj v neskoršom veku. Z mena nevyrastieme, Lily Bloomová.“

„Nanešťastie pre mňa,“ odvetila som. „Čo je však ešte horšie, naozaj zbožňujem záhradkárčenie. Milujem kvety, rastliny, pestovanie. Je to moja vášeň. Vždy som snívala o tom, že si otvorím kvetinárstvo, ale obávam sa, že ľudia by mojej túžbe neuverili. Nazdávali by sa, že sa priživujem na ‚kvetovom‘ mene a povolanie floristky som si ani zďaleka nevysnívala.“

„Možno,“ uvažoval. „No záleží na tom?“

„Asi nie,“ uznala som. „*U Lily Bloomovej*,“ zamrmlala som popod nos a on sa zasmial. „Naozaj je to skvelý názov pre kvetinárstvo. Ale študovala som obchod. Čo myslíš, klesla by som? Teraz pracujem pre najväčšiu marketingovú firmu v Bostone.“

„Ak si otvoríš vlastný biznis, neklesneš,“ povedal.

Zdvihla som obočie. „Kým neskrachujem.“

Prikývol. „Kým neskrachuješ,“ zopakoval. „A čo druhé krstné meno, Lily Bloomová?“

Zastonala som a to ho rozveselilo.

„Chceš povedať, že je to ešte horšie?“

Skryla som si tvár do dlaní a prikývla.

„Rose?“

Pokrútila som hlavou. „Horšie.“

„Violet?“

„Kiežby.“ Skrčila som sa a zamrmlala: „*Blossom*, kvietoček.“
Nastala chvíľa ticha. „Dočerta,“ zašepkal.

„Presne. Mama sa zaslobodna volala Blossomová. Moji rodičia považovali za osud, že ich priezviská sú synonymné. Preto ich prvou voľbou po mojom narodení bolo, samozrejme, meno pripomínajúce kvet.“

„Tvoji rodičia musia byť fakt idioti.“

Jeden z nich áno. *Bol*. „Otec mi tento týždeň zomrel.“

Letmo sa na mňa pozrel. „Pekný pokus. Na to ti neskočím.“

„Naozaj. Preto som sem dnes prišla. Jednoducho som sa potrebovala vyplakať.“

Chvíľu sa na mňa podozrievavo díval, či si z neho nestrieľam. Neospravedlnil sa za svoj omyl. Namiesto toho jeho zvedavosť narástla a nefalšovane sa začudoval. „Boli ste si blízki?“

Ťažká otázka. Podoprela som si bradu a zahľadela sa na ulicu. „Neviem,“ mykla som plecami. „Ako dcéra som ho ľúbila. Ale ako človek som ho nenávidela.“

Po chvíľke konštatoval: „Páči sa mi tvoja úprimnosť.“

Páči sa mu moja úprimnosť. Asi očerveniem.

Stíchli sme. Prvý prehovoril on: „Želáš si niekedy, aby boli ľudia priehľadnejší?“

„Nechápem.“

Nechtóm palca rýpal do naštrbenej omietky, kým kúsok neuvoľnil. Odhodil ho cez rímsu. „Mám pocit, akoby sa každý pretvaroval, pritom hlboko vnútri sme všetci rovnako zmätení. Ibaže niektorí z nás to vedia lepšie skrývať.“

Buď z neho hovorila tráva, alebo sa jednoducho rád pozoroval. Tak či onak, neprekážalo mi to. Mám rada hypotetické otázky.

„Nemyslím, že chrániť si súkromie je zlé,“ oponovala som. „Holá pravda nie je vždy pekná.“

Zadával sa na mňa. „*Holá pravda*,“ zopakoval. „Ten výraz sa mi páči.“ Otočil sa a prešiel doprostred strechy. Nastavil si opierku jedného z kresiel a sadol si doň. Dalo sa v ňom aj ležať, čo aj spravil, založil si ruky za hlavu a zísal na oblohu. Ja som obsadila kreslo vedľa neho, prispôsobila si ho a zaujala rovnakú polohu ako on.

„Lily, povedz mi nejakú holú pravdu.“

„Čoho sa má týkať?“

Mykol plecami. „Neviem. Povedz, napríklad, na čo nie si hrdá. Aby som sa necítil až taký zmätený.“

S pohľadom upretým na oblohu čakal na odpoveď. Očami som opisovala líniu jeho sánky, krivku líc, obrys pier. Zádumčivo stiahol obočie. Nechápala som, o čo mu ide, zrejme len zatúžil po rozhovore. Zamyslela som sa nad jeho otázkou a hľadala úprimnú odpoveď. Jedna mi napadla, odvrátila som sa od neho a ponorila sa do neba.

„Môj otec bol násilný. Nie ku mne – ale k mame. Niekedy sa pri hádke tak rozzúrnil, až ju udrel. Potom jej to týždeň či dva vynahrádzal. Nosil jej kvety alebo nás vzal na dobrú večeru. Kupoval mi darčeky, vedel, že neznášam, keď sa hádajú. Už ako malá som si uvedomila, že sa teším na večery, keď sa do seba pustia. Lebo ak ju udrie, nasledujúce dva týždne budú skvelé.“ Odmlčala som sa. Ani neviem, či som si to vôbec niekedy priznala. „Samozrejme, keby to bolo v mojich silách, zariadila by som, aby sa jej nikdy nedotkol. Ale v ich manželstve sa násiliu nedalo vyhnúť a stalo sa u nás pravidlom. Neskôr som si uvedomila, že ak s tým nič nerobím, som rovnako vinná. Svojho otca som nenávidela, nie som si však istá, či som lepšia ako on. Možno sme zlí obaja.“

Ryle sa na mňa zamyslene pozrel. „Lily,“ vyslovil dôrazne. „Zlí ľudia nejestvujú. Sme iba ľudia, čo občas robia zlé skutky.“

Otvorila som ústa, ale vzápätí som stíchla. *Sme iba ľudia, čo občas robia zlé skutky.* V určitom zmysle je to pravda. Nikto nie je iba zlý alebo iba dobrý. Niekedy v sebe to zlé len viac dusíme.

„Si na rade,“ obrátila som sa k nemu.

Z jeho reakcie som usúdila, že nechce hrať vlastnú hru. Sťažka si vzdychol a prešiel si rukou po vlasoch. Otvoril ústa a znova ich zavrel. Po chvíli premýšľania sklesnuto prehovoril: „Dnes mi pred očami zomrel chlapec. Iba päťročný. S bratom našli v rodičovskej spálni zbraň. Mladší ju vzal a ona nechtiac vystrelila.“

Zdvihol sa mi žalúdok. Trochu priveľa pravdy.

„Na operačnom stole sa už nedalo nič robiť. Sestričky, lekári, všetci tú rodinu ľutovali. *Úbohí rodičia,* hovorili si. Ale keď som musel vojsť do čakárne a povedať im, že ich dieťa neprežilo, necítil som voči nim ani štipku ľútosti. Chcel som, aby trpeli. Aby pocítili následky svojej ľahkovážnosti, keď nechali nabitú zbraň v dosahu dvoch nevinných detí. Nielenže prišli o dieťa, ale zároveň zničili život tomu, ktoré omylom stislo spúšť.“

Ježišikriste. Prisilná káva.

Nedokázala som si ani len predstaviť, ako to tá rodina prežije. „Ktovie, čo to spraví s bratom toho úbohého chlapca.“

Ryle si oprášil koleno. „Zničí mu to život, to sa stane.“

Otočila som sa na bok, tvárou k nemu, a podoprela si hlavu. „Je ťažké byť dennodenne svedkom podobných udalostí?“

Pokrútil hlavou. „Malo by, ale čím častejšie sa stretávam so smrťou, tým je pre mňa samozrejmější. Ani neviem, čo pri tom cítim.“ Znova nadviazal so mnou očný kontakt. „Povedz mi ešte nejakú holú pravdu,“ nabádal ma. „Moja bola strelenejšia.“

Nesúhlasila som, tak som mu rozpovedala o pochabosti, ktorú som vyviedla pred dvanástimi hodinami.

„Mama ma pred dvoma dňami požiadala, aby som na otcovom pohrebe predniesla smútočnú reč. Odmietla som, lebo som sa na

to necítila – bála som sa, že sa rozplačem a nevydám zo seba ani hláska –, ale klamala som. Nechcela som hovoriť, lebo rečníť by mali tí, ktorí si zosnulého vážili. A ja som si otca nevážila.“

„A reč si predniesla.“

Prikývla som. „Hej. Dnes ráno.“ Sadla som si, pritiahla nohy k sebe a otočila sa k nemu. „Chceš to počuť?“

Usmial sa. „Jasné.“

Zložila som si ruky do lona a nadýchla sa. „Nemala som ani poňatia, čo poviem. Asi hodinu pred pohrebom som sa mame priznala, že to nezvládnem. A ona: vraj je to jednoduché a otec by si to želal; stačí len vyjsť na pódium a spomenúť aspoň päť jeho dobrých vlastností. A... presne to som urobila.“

Ryle sa oprel o lakte, zjavne som ho zaujala. Z môjho výrazu isto vyčítal, že nasleduje horšia časť. „Och nie. Lily, čo si urobila?“

„Predvediem ti to.“ Obišla som kreslo, vystrela sa a predstierala, že sa dívam na plnú miestnosť, ako dnes ráno. Odkašľala som si.

„Ahoj. Volám sa Lily Bloomová, som dcéra zosnulého Andrewa Blooma. Ďakujem, že dnes spolu s nami oplakávate jeho odchod. Chcela by som si uctiť jeho pamiatku tým, že sa s vami podelím o päť dobrých vlastností, ktorými sa vyznačoval. Po prvé...“

Pozrela som sa na Ryla a mykla plecami. „A to je všetko.“

Posadil sa. „Nechápem.“

Sadla som si do kresla a ľahla si. „Stála som tam bez slova dve minúty. Nenapadla mi jediná dobrá vlastnosť, ktorú by som spomenula – iba som mlčky hľadela na ľudí. Mame došlo, čo robím, a prinútila strýka odťahnuť ma z pódia.“

Ryle naklonil hlavu. „Žartuješ? Ty si na pohrebe svojho otca predniesla antiprejav?“

Prikývla som. „Nie som na to hrdá. Asi *nie*. Ak by to záviselo odo mňa, bol by oveľa lepším človekom a ja by som o ňom rečnila aj hodinu.“

Ryle si ľahol. „Fíha,“ pokrútil hlavou. „Si hrdinka. Ćo tam jeden mŕtvy chlapec!“

„To je nechutné.“

„Jasné. Holá pravda bolí.“

Zasmiala som sa. „Si na rade.“

„Toto neprekonám,“ odvetil.

„Určite sa k tomu aspoň priblížiš.“

„Ĺažko.“

Prevrátila som oči. „Ale no. Teraz sa budem cítiť ako tá horšia. Povedz mi čokoľvek, Ćo ti napadne ako prvé, nieĀo, Āo by vāĀšina ľudí ani nevyslovila.“

Založil si ruky za hlavu a zadíval sa mi priamo do oĀí. „Ācem ťa pretiahnuť.“

Otvorila som ústa. A nemo ich zavrela.

Vzal mi vietor z plachiet.

Hodil na mňa nevinný pohľad. „Pýtala si sa, Āo mi napadlo ako prvé, tak som ti to prezradil. Si nádherná a ja som muž. Ak nemáš niĀ proti jednorazovke, skoĀíme do spálne a rozdáme si to.“

Odvrátila som sa. ZaskoĀil ma.

„Nie som na jednorazovky.“

„To mi došlo,“ súhlasil. „Si na rade.“

Bol taký nenútený, akoby sa nechumelilo.

„Daj mi minútu, nech sa spamätám,“ zasmiala som sa. Lovila som v pamäti nieĀo šokujúce, ale nedokázala som sa preniesť ponad to, Āo povedal. *Nahlas*. Možno preto, lebo je neurochirurg. V živote by som nepovedala, že taký vzdelaný Ālovek vyriekne slovo *pretiahnuť* tak nonšalantne.

Spamätala som sa... trochu... a nadviazala: „Dobre. Keď uŹ si naĀal túto tĀmu... prvý chalan, s ktorým som sa vyspala, bol bezdomovec.“

So záujmom sa ku mne otoĀil. „Ale Āo! Hovor.“